

Jormak

Star sem bil trinajst let. Prvič smo lahko fantje šli sami na pliberški jormak. Zjutraj ob osmih smo se peljali z vlakom v Pliberk. Starši so nam rekli, naj gremo najprej k maši, nato pa lahko gremo na jormak. Ker na sejmskem travniku takrat še ni bilo cest, so razstavljalci s tovornjaki vozili po travi. Na žalost pa je ves teden pred jormakom močno deževalo. Razstavljalci so s svojimi vozili razorali celotno sejmišče in konec tedna je bilo bolj podobno močvirju. Po vseh poteh je bilo blato skoraj do kolen. Moj stric je bil čevljar in je na stojnici na jormaku prodal vse škornje, ki jih je imel na zalogi.

Tako smo fantje v nedeljo obuli gumijaste škornje in šli na jormak. Ker smo imeli do maše še dobre pol ure, smo si seveda najprej ogledali jormak. Gazili smo po blatu in škornji so nam prišli kar prav. Potem pa k maši. Ostati na jormaku si nismo upali, ker če bi to izvedeli starši, bi nas verjetno kregali in kaznovali. Šli smo torej z blatom obloženimi škornji v cerkev. Pliberška cerkev ima stranski vhod na kor, sredi stopnic pa je majhno okence, skozi katero se vidi v cerkev. Tam smo obstali in ponosni, da smo le prišli v cerkev, smo molili in sledili sveti maši. Po pridihi pa je prišel mežnar, ki je pobiral offer. Ko nas je zagledal sredi stopnic, se je najprej še nasmehnil. Ko pa je videl naše umazane škornje, je obnel in nas samo gledal. Če bi ne bili v cerkvi, bi nas verjetno vse pometal ven. Čutili smo, da mu nikakor ni bilo prav in smo se tiho splazili iz cerkve.

